

היאוש שחלף

רוחמה רין
בכל זאת אהבה

רק מי שמכיר את הזמרת רוחמה רין יבין למה אני כל כך שמחה בשבילה. הכל מתחיל להסתדר לה בחיים. והכל מה זה אם לא עניינים שבלב? ואצל רוחמה זה לא סתם, כי רוחמה בעניין הזה היתה כבר על סף יאוש.

פתאום הסתבר לה כי לא מספיק להצליח ב"רקפת" אחת, ושמלות יפות אינן ערובה מספקת להצלחת תוכנית יחיד. רוחמה אמנם ממשיכה להופיע פה ושם, אבל היא לא בדיוק הפכה לכוכב שביט. אבל זה לא היה נורא, כמו העובדה שהעניינים שבלב צלעו אצלה קצת. הנערה הירושלמית הזו הרגישה ממש כמו בית"ר ירושלים שירדה לליגה הארצית. היא המשיכה להתגורר אצל ההורים, אם כי היה לה גם חדר בתל-אביב והיפשה את אותה אהבה גדולה עליה קראה בספרים ועליה שרה. או כשעשתה את תוכנית היחיד שלה הגיעה רוחמה אל הבמאי נדב לויטן. נדלק אצלה משהו בלב, והיא חשבה שהיא המציאה את האהבה. אבל נדב מיהר לשפוף עליה, על האהבה, מים קרים. הוא לא חשב שרוחמה זה בדיוק בשבילו. ושוב היה לרקפת עצוב.

עד שיום אחד צילצל הטלפון בבית ההורים שלה בירושלים. על הקו היה בחור שהציג עצמו בשם "אילן", וביקש ביקש ביקש להפגש. רוחמה היא מסוג הנערות שאומרות "לא", אבל אם נורא לוחצים זה יוצא בסוף "כן". והיא הסכימה להפגש איתו על עיוור. רק אז נודע לה שהבחור פשוט ראה אותה בטלוויזיה. נדלק ונזכר שיש לו חבר שקרוב לעולם המישחק. הוא התקשר לחבר, אבישי דקל, בעלה של ציפי שביט, והתחנן למיספר הטלפון של רוחמה. כשקיבל אותו היה המאושר במחורים. עלשיו רוחמה היא המאושרת במחורות. שוב נדמה לה שהיא המציאה את האהבה, וכאשר המדובר הוא בטייס, גבה קומה, שחורחור ועיניים כחולות, אולי יסתבר שהיא גם צודקת.

אתם זוכרים שבשבוע שעבר סיפרתי לכם על נסיונות החיזור הנמרצים של איכם גילעד? אחרי הנזורה אלטון, אשתו הנאה של ראש המחלקה הכלכלית בטלוויזיה של בוואריה שבקרה בארץ? אם כן, אתם בוודאי גם זוכרים איך לאלכס לא כל כך הצליח למרות שהוא היה מוכן לקחת איתו לשוויץ את הנלורה. להראות לה איך הוא משדר לשני מיליון מקלטי טלוויזיה בישראל את מישחק הכדורסל המבואס. הנלורה לא התרפתחה, היא אכלה כבר בחיים שלה איזה אלף אלכס גילעדיים.

בשבוע שעבר גם סיפרתי לכם שאלכס

ברכה שוורץ
קפיצה לאהבה ישנה

ציור אהבות וכסף

גיליתי סוף סוף את הפטנט של נמרי ל- הישאר כזה צעיר ויפה. הבחור פשוט לא משתנה. דוריין גריי תוצרת הארץ. הוא כבר שנים נראה אותו הדבר, עם אותה התסרוקת, הזקן, והשפם, וכל זה תודות לסלט ירקות טיבעי והיגני, עם כל הירקות שיש בשוק, שהוא המזון הבלבדי של האמן. אישית אני חושב שהוא מוותר על הרבה מתענוגות החיים, הזלילה הירודה למשל, אבל כל אחד והזלילה הירודה בתחומה הוא.

אבל גם סלט זה לא הכל. נמרי יושב ומצייר כל היום כשארית נמצאת לידו. העבודה האחרונה שלו היתה ציורי קיר מהממים בפאב החדש שפתחה הדוגמנית סמורר דרור בצפון תל-אביב. הציורים כבר מזמן על הקירות אבל הכסף עדיין לא הגיע לכיסו של הצייר.

כאן רבותי החלו הבעיות. מה יהיה הסוף איני יודעת, אבל כמו שאני מכירה את נמרי הוא לא אחד מאותם שמוותרים בקלות, ולסמדר היפה צפויות קצת בעיות.

עבר הרבה זמן מאז סיפרתי לכם על הצייר שאור נמרי, וזה מהסיבה הפשוטה שלא היה מה לספר. נמרי ישב בדירתו החדשה, שבשיכון למד בתל-אביב, די בשקט ובצנעה וצייר מדי יום. הוא גם העביר קורסים כהרגלו, והמשיך לאהוב את חברתו הצעירה אורית. רק למי הרבה בחייו, ממש נאמן לקטנטנות יפה פיה אהבת סטודנטית באוניברסיטה שנותנת לו השראה. אבל זה עוד לא הכל. רק בעזרת אורית

שאור נמרי
יפהיה כהשראה

היורשת לבית ברוזה

מי לא מכיר את שני המקסימים האלה? הזמר-מלחין דויד ברוזה ואישתו הצעירה והיפה, מי שהיתה מארחת במלון שרתון בתל-אביב, רותי גביון. לרותי יש גם אמא גזעית בחיפה, אביבה גביון. האמא עמדה באמצע השבוע שעבר במרפסת ביתה במרכזו של הכרמל ופשוט זעקה לכל העוברים ושבים: "מזל טוב, מזל טוב, אני סבתא. רותי ילדה בת בשעה טובה ומוצלחת."

וגם אני מבשרת לכם בשימחה על הולדת צאצאית שחומה ויפה לזוג היפים. בכלל לא פלא שהקטנה יפה שכזאת. אם היא תתברך בכישרון של האבא וביופי של שניהם אז רותי האמא צריכה כבר להתחיל לחשוב על אח או אחות. שניים כאלה חייבים לעבוד שעות נוספות.

לא היה מיואש עד הסוף. כאשר הבין שכשגרמניה אומרת "לא", היא לא מתר כוונת ל"כן", הוא הרים טלפון לשוויץ והכין לו חתיכה מקומית. מסתבר שהטלפון לא היה בדיוק לשוויץ, אלא לפאר ריס, והחתיכה לא היתה מקומית שוויצית, ואפילו לא מקומית פאריסאית, אלא מקומית ישראלית ולא אחרת מאשר ב"ר כה" (ביאטריס) שווארץ שלנו.

אז כל מי שצפה במישחק יכול היה לראות את מויקי ברקוביץ וחבריו שהם מפסידים. יכול היה לראות את אלכס גילעדי עם האוזניות כשהוא מתוח ומעשן וגם את ברכה שווארץ, יושבת לה בשורה הראשונה של המעודדים.

בשבילי זה היה צירוף מקרים יותר מדי גדול, והחלטתי לבדוק אם העובדה שגילעדי וברכה נמצאים באותו זמן בארץ תו מקום בנושטל, שם נערך מישחק הכדורסל, היא באמת צירוף מקרים. בדקתי ויגעתי ומצאתי והרי הסיפור האמיתי. אלכס קרא במדור שלי שברכה נמצאת בפאריס ומתגוררת בדירה שכר עבודה המחור הברזילאי שלה במונאז פרטום. אלכס נזכר שלפני שברכה יצאה למסע הכיבוש האירופי שלה, היה לה רומן ישראלי להט, עם אלכס גילעדי. הוא הצליח למצוא את מספר הטלפון שלה, התקשר לפאריס והציע לה לחדש לתקופה מוגבלת של ימינו כקדם.

ברכה עשתה חושבים. החבר'ה ממך שלה היה באותו הזמן בארצות-הברית. בפאריס היה לה קצת משעמם ופתאום מופיע לו ככוכב שביט האהוב מהארץ. אז מי היתה עומדת בפני הפיתוי? ברכה בוודאי שלא. היא פשוט קמה ונסעה לה לאלכס. אני לא יודעת מה עשו שם ביחד, אבל אם ברכה ניחמה את אלכס על ההפסד של הנבחרת, היא עשתה מעשה ציוני.

גירושין

בשעה טובה

סוף סוף זה קרה גם להם. זוכרים את נערת ישראל מלפני 9 שנים חנה אור? נ"ף? נו טוב ואם לא אז רק לריענון חפזו הבחורה התחנתה מיד לאתר בחירתה עם עורך-הדין ראובן אורדן. השניים ישבו להם בשקט ושלווה הביאו בן לעולם, וכמצוות בני ישראל הקימו בית. אבל כנראה שהבית לא היה מחומם מספיק, או שהזלילה ברמת השרון כבר הפסיקה לשמש כבית והפכה לשמש כמיסותר.

מה שברור זה רק דבר אחד: יום בהיר אחד עזב ראובן את הבית, עבר לגור עם יידו איציק פיצני באפקה והוא וחנה החלו בתהליכי גירושין.

באחד מימי השרב של השבוע שעבר נראו שניהם זורחים ומאושרים. הגט הרי מיוחל הגיע סוף סוף. ראובן מטייל בעיר עם חברים, אף אחת צמודה לא נדבטת לשמו וכנ"ל גם חנה: היא מסתובבת עם חברות ומספרת לכולם כמה טוב להיות גרושה וכמה שמח ליבה שהיא וראובן נשארו החברים הכי טובים.